

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku I. S.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w Warszawie
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 czerwca 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 10 września 2014 r., sygn. akt III AUa 689/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

I.S. odwołała się od dwóch decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Warszawie z dnia: 1 grudnia 2009 r. i z 17 grudnia 2009 r., ustalających wysokość jej świadczenia emerytalnego poczynając od dnia 1 stycznia 2010 r. (brutto i netto).

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie: zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że okres służby I.S. od 1 kwietnia 1974 r. do 31 marca 1980 r., od 1 lipca 1980 r. do 31 sierpnia 1980 r., od 6 czerwca 1983 r. do 6 sierpnia 1983 r., od 1 sierpnia 1985 r. do 31 sierpnia 1985 r., od 30 czerwca 1986 r. do 9 sierpnia 1986 r. liczony jest wskaźnikiem podstawy wymiaru emerytury po 2,6% za każdy rok służby (pkt 1);

oddalił odwołanie w pozostałym zakresie (pkt 2); nie obciążył I.S. obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego strony pozwanej (pkt 3).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego apelacjami zaskarżyły obydwie strony postępowania: odwołująca się oraz Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie.

Wyrokiem z dnia 10 września 2014 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie: zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w punkcie 1 w ten tylko sposób, że oddalił odwołanie I.S. w zakresie dotyczącym okresu jej służby od dnia 1 kwietnia 1974 r. do dnia 31 marca 1980 r. (pkt I.); oddalił apelację Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Warszawie w pozostałej części (pkt II.); oddalił apelację I.S. (pkt III.); nie obciążył I.S. kosztami postępowania apelacyjnego strony przeciwnej (pkt IV.).

Wyrok Sądu Apelacyjnego odwołująca się zaskarżyła skargą kasacyjną. Skargę oparto na obydwu podstawach kasacyjnych określonych w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) wskazano na przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Podniesiono, że: „Na tle zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące precyzyjnego określenia pojęcia „organów bezpieczeństwa państwa” w rozumieniu ustawy z dnia 18 października 2006 r. tzw. lustracyjnej...”. Zagadnienie to wyraża się w konieczności wyjaśnienia: „czy Ośrodek Informatyki i Biuro Informatyki MSW są w rozumieniu tych przepisów jednostkami Służby Bezpieczeństwa kwalifikowanymi jako organy bezpieczeństwa państwa”.

Ponadto „na tle zaskarżonego wyroku jawi się potrzeba ustalenia jednoznacznej wykładni, czy zgodnie z art. 15 b ust 1 ustawy z dnia 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. 2004, nr 8, poz. 67 z późn. zm.) w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3

ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. Nr 63 , poz. 425 z późn. zm.) – Biuro Informatyki MSW jest jednostką Służby Bezpieczeństwa kwalifikowaną do organów bezpieczeństwa państwa oraz czy służba skarżącej w tych jednostkach powinna być liczona po 2,6% lub 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok służby”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującej się nie kwalifikowała się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie i zawierać argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Chociaż w rozpatrywanej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., to nie można uznać, że autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej wykazał istnienie przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonych w powołanych wyżej przepisach.

W ocenie Sądu Najwyższego przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie oraz potrzeba wykładni wskazanych przepisów prawa nie stanowią problemów prawnych wymagających wykładni Sądu Najwyższego, ale w istocie są kwestiami dotyczącymi odmiennej oceny materiału dowodowego zebranego przez Sądy orzekające w sprawie. Sąd Najwyższy, jako sąd prawa, jest związany na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Odpowiednio do ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd drugiej instancji – wiążących Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹³ § 2 k.p.c. – odwołująca się w okresie od 1 kwietnia 1974 r. do 31 marca 1980 r. pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa wskazanych w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.). Biorąc pod uwagę to, że przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania muszą być powiązane z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.), należało stwierdzić, że sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne oraz potrzeba wykładni wskazanych przepisów prawa nawiązuje do wskazanych w skardze kasacyjnej kontrowersji dotyczących stwierdzonych w sprawie faktów i oceny dowodów.

Przedstawione zagadnienie dotyczy ustaleń co do pełnienia przez skarżącą służby w okresie od 1 kwietnia 1974 r. do 31 marca 1980 r. Sąd Apelacyjny ustalił, że okres służby odwołującej się we wskazanym wyżej okresie w Biurze Informatyki MSW był służbą w organach bezpieczeństwa państwa. W zakresie tych ustaleń Sąd drugiej instancji szczegółowo przedstawił, że: zarządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych nr 0168/org. z 23 grudnia 1965 r. został powołany Zakład Techniki Specjalnej MSW. Do zakresu działania tego Zakładu należało opracowywanie i produkcja dla potrzeb operacyjnych MSW sprzętu i urządzeń techniki specjalnej, śledzenie postępu technicznego i występowanie z inicjatywą techniczną do jednostek operacyjnych, koordynowanie rozwoju techniki specjalnej jednostek operacyjnych resortu spraw wewnętrznych oraz wskazanie nowej techniki dla tych jednostek, prowadzenie informacji naukowo-technicznej z zakresu techniki operacyjnej resortu. Na zewnątrz Zakład Techniki Specjalnej używał nazwy Zakład Techniki MSW. W ocenie Sądu drugiej instancji analiza zakresu działania tego Zakładu jednoznacznie wskazuje na rolę „usługową” wobec Służby Bezpieczeństwa, a w szczególności działań operacyjnych. Zarządzeniem

nr 0011/69 z dnia 21 stycznia 1969 r. Minister Spraw Wewnętrznych włączył do Zakładu Techniki Specjalnej MSW Ośrodek Elektronicznego Przetwarzania Informacji, która to komórka prowadziła całokształt prac związanych z elektronicznym przetwarzaniem informacji w resorcie z uwzględnieniem założeń operacyjno-technicznych niezbędnych do opracowania systemów przetwarzania zbiorów informacji poszczególnych jednostek resortu. Z dniem 15 maja 1971 r. etat nr 019/3 Ośrodka Elektronicznego Przetwarzania Informacji został unieważniony. W jego miejsce został powołany Ośrodek Informatyki MSW (Zarządzenie organizacyjne nr 047/Org z 28 maja 1971 r. Ministra Spraw Wewnętrznych) odpowiedzialny za koordynację, projektowanie, planowanie i eksploatację systemów informacyjnych w resorcie spraw wewnętrznych (Regulamin nadany zarządzeniem nr 0137/71 Ministra Spraw Wewnętrznych z 18 października 1971 r.). Z dniem 6 marca 1973 r. Ośrodek Informatyki MSW został przemianowany na Biuro Informatyki MSW z zachowanym stanem etatowym 86 stanowisk (zarządzenie organizacyjne nr 024/Org Ministra Spraw Wewnętrznych z 6 marca 1973 r.). Kolejnym zarządzeniem nr 015/Org z 1 kwietnia 1980 r. Minister Spraw Wewnętrznych unieważnił etat Biura Informatyki i włączył do Biura „C” (etat nr 06/29) stanowiska i komórki organizacyjne Biura Informatyki. Biuro „C” do stycznia 1960 r. Biuro Ewidencji Operacyjnej wchłonęło już uprzednio Biuro Archiwum - w 1960 r. i Główne Biuro Adresowe - w 1965 r. Biuro „C” prowadziło ewidencję osób będących w zainteresowaniu operacyjnym Służby Bezpieczeństwa, kartotekę zagadnieniową, kartotekę czynnej i wyeliminowanej sieci agenturalno-informacyjnej, ewidencję i rejestrację osobowych źródeł informacji. Biuro „C” gromadziło, ewidencjonowało i systematyzowało wszelkie informacje przydatne służbie bezpieczeństwa przekazywane przez współpracujące jednostki wykorzystujące dostępne nośniki informacji. Włączenie do Biura „C” Biura Informatyki miało na celu skupienie w jednym miejscu prac związanych z informatyzacją resortu i wprowadzenia systemów informacyjnych w Departamentach pionu bezpieczeństwa. Według Sądu drugiej instancji analiza wymienionych wyżej zarządzeń organizacyjnych prowadzi do wniosku, że Zakład Techniki Specjalnej Ośrodek Elektronicznego Przetwarzania Informacji i jego następca – Ośrodek (następnie Biuro) Informatyki stanowiły „poprzedniczki” Biura

„C” w rozumieniu art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej. Bezsporne jest, że Biuro „C”, które wchłonęło jednostki Biura Informatyki, zostało rozwiązane na podstawie art. 129 ustawy o Urzędzie Ochrony Państwa jako instytucja Służby Bezpieczeństwa.

Powyżej przedstawione kwestie dotyczące oceny faktów i oceny dowodów, nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym opartemu na tej podstawie wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.; por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.